

et Udkast til et Colonialbudget, og nærmest efter den hidtilværende Form at forelægge det for Rigsraadet. Imdlertid har Ministeriet ogsaa at respectere Grundlovsindskrænkningens Bestemmelse, hvorefter Coloniernes indre Anliggender henhøre under Rigsdagens Omtaale. Naar nu Ministeriet overveiede, hvorledes det skulde forene disse tvende Opgaver, stodte det, som de korte Motiver til Lovudkastet vise, paa den ganske særegne Vanskelighed, at man paa en Side fandt Budgettet som et heelt Budget — og Coloniernes Lary fordrede et heelt, samlet Budget og en samlet Administration, — men paa den anden Side var Lovgivningsmagten i de indre Anliggender hos Rigsdagen, og da man ikke, om jeg saa maa sige, vilde opoffre Coloniernes Lary ved en Deling, for at udjevne en Forsatningstvift, saa valgte man den Udvei, som i Aften maaskee har fundet sine bedste Forsvarere, at nemlig det Hele skulde overlades til Rigsraadet; men i det Dødblik, det andet Thing fastholdt Rigsdagens grundlovmæssige Ret som uopgivelig fra Thingets Side — og naturligviis maatte den jo opgives af begge Thing, naar Opgivelse skulde have nogen forbindende Kraft — stod Sagen som tidligere, saa var der ikke Spørgsmaal, om Regjeringen fandt Delingen hensigtsmæssig, men om den fandt den berettiget, for en vis Deel idetmindste, ifølge selve Grundlovsbestemmelsen. Deraf fremgaaer Regjeringens Stilling til det nuværende Udkast, hvilken jeg skal tillade mig nærmere at forklare for det ærede Thing. Dette Udkast kan, som ganske rigtigt bemærket, ikke forelægges Kongen umiddelbart til Sanction; derimod vil det Spørgsmaal foreligge, om Ministeriet kan og tør forelægge dette Forslag til Lov for Rigsraadet, men under den ganske særegne Form, at Regjeringen ikke betegner det som sit eget Forslag, men henstiller til Rigsraadet, om det ogsaa vil vedtage en saadan Afgjørelse af den gjensidige Competence. Det er i sig selv Noget, som har sine store Betænkkeligheder; men Ministeriet har hidtil ikke kunnet beslutte sig til at træde op med et nyt selvstændigt Forslag til Ordningen af det gjensidige Forhold, overensstemmende med Grundlovsbestemmelsen. Regjeringens oprindelige Forslag gif egentligt ikke

ud paa Ordningen af Forholdet efter Grundlovsbestemmelsen; naar man nemlig foreslog, at alle disse Gjenstande skulde gaae over til Rigsraadet, var det ikke at udføre Grundlovsbestemmelsen; — det var tværtimod at fjerne Grundlovsbestemmelsen om Coloniernes indre Anliggender. Regjeringen har, som sagt, hidtil ikke bestemt sig for selv at fremkomme med et Forslag, hvori Forholdet nærmere skulde ordnes saaledes, at det bestemtes, hvilken Myndighed der skulde blive Rigsdagen og hvilken Rigsraadet tildeelt. Regjeringen har hidtil ikke villet det, fordi den netop har villet undgaae at udtale sig foreløbigt om en eventuel Competenceskrid, som formeentlig tilsidst hører under dens endelige Afgjørelse; thi har Regjeringen først saaledes ved et eget Lovforslag erklæret sig for en bestemt Ordning, er det meget vanskeligt at komme tilbage til en uafhængig Kjendelse imellem begge de forskjellige Repræsentationer. Jeg er ikke istand til at sige, hvorledes Udsaldet af Ministeriets Raadslagning vil blive, naar Udkastet nu bliver antaget. Dette Udkast er et Forsøg paa en Deling, hvorpaa der er anvendt den største Blid, men som alligevel ikke kan afhjælpe alle de Ulemper, der ligge i selve Delingen, og som Regjeringen fortælligen, men ganske skarpt, har betegnet i Motiverne til Udkastet. Det gaaer, som sagt, desto værre ud paa at opoffre Coloniernes Interesser, for at udjevne en Forsatningstvift, og det er en meget uheldig Situation. Naar det næsten er antydet, at jeg har talt med tvende Tunger i denne Sag, saa er dette ikke Tilfælde. Jeg har aldrig opgivet den Anskuelse, at en Deling var uheldig, og jeg har fremhævet, hvad man ogsaa vil see af Rigsdagstidenden, at, naar man skulde ind paa en Deling, meente jeg, at man ikke burde unddrage Rigsdagen de i Udkastet ansøgte Gjenstande. Det er endnu altid muligt, at man bestemmer sig for under en passende Form at faae Rigsraadets Erkjendelse af denne Udvei, og, naar man saaledes har begge Repræsentationers Samtykke, for det Første lader det beroe derved. Om det bliver Resultatet, det maa jeg gjentage, kan jeg ikke sige. Naar Lovforslaget vedtages i dette Thing, saaledes som skeet er i Folkethinget, hvad jeg formoder, vil det i ethvert Fald blive Gjen-